

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೆರೆ, ಒಂದು ಹಳ್ಳ, ಪುಟ್ಟ
ಕಾಡು, ಊರಿಗಿದ್ದ ಗುಂಡುತೋಪು,
ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಪೊದೆ, ಬೇಲಿ,
ತುಂಡು ಭೂಮಿ ಇದ್ದರೂ ಒಂದು
ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಬಹುಪಾಲುನ್ನು
ಬೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅದನ್ನೂ
ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಬಾವಿಗಳಿಂದ
ನೀರು ಸೇದಿ ಗಿಡಗಂಟೆಗಳನ್ನು
ಪೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ, ಸೊಪ್ಪು-ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು
ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ.
ಆದರೆ ನಾವ್ಯಾಕೆ ಅಂಥದೊಂದು
ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಬೆನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದೆವು? ಎಲ್ಲವೂ
ಪೇಟೆಗಳಿಂದ ಬರಬೇಕೆಂಬ ಹಟಕ್ಕೆ,
ಸೋಮಾರಿತನಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ?

ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. (ಆಸಕ್ತರು ಪುಕುವೋಕಾನ ಪುಡ್
ಮಂಡಲವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬಹುದು.)

ಮೇಲಿನ ಟೀಬಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ ಸಿಗುವ
ಹಣ್ಣು, ಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ನಿಸರ್ಗವೇ ನೀಡುತ್ತ
ಬಂದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನವಿದೆ
ಅಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಹಡಗು ಕಟ್ಟಿ,
ವಿಮಾನ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಟಿವಿ, ಮೊಬೈಲು ಫೋನುಗಳನ್ನು
ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಇದು ಮಾತ್ರ ಸರಿಯೆಂದು ಹೇಳಿ
ಸಾವಿರಾರು ಕಿಲೋಮೀಟರುಗಳಿಂದ ಸೇಬು, ಕಿನ್ನೂ,
ವಿವಿಧ ಡ್ರಾಗ್ಸ್ ಹಣ್ಣುಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು
ತರಿಸಿ ತಿಂದು ನಿಸರ್ಗದ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ
ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಬಾದಾಮಿಗೂ ಕಡಲೆ ಕಾಯಿಗೂ
ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ ಗಾಂಧಿಯನ್ನು ಗೇಲಿ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವುದನ್ನು ಮಾಡಬಾರದೋ
ಅದನ್ನೇ ಮಾಡಿ ನಾಗರಿಕತೆಯೆಂದರೆ ನಮ್ಮ
ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ಏನೆಂದು ಕರೆಯುವುದು.

ನಿಸರ್ಗ ರೂಪಿಸಿರುವ ಆಹಾರದ
ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು
ದುಬಾರಿಯಾದ ಸಂಗತಿಯೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ
ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಬದ್ಧತೆಗಳು ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ.
ಅವುಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರುಗಳ
ಜೀವಿತವನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳೆಂಬ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು
ನಿರ್ಧರಿಸಬಹುದಾದ ಭೀಕರ ಅಪಾಯವಿದೆ.

ಆರೋಗ್ಯಕರ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಾಗರಿಕ
ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕರು ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ
ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ
ಮತ್ತು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೈಗೆ ಸಿಗುವ ಕ್ರಿಟಿಕಲ್

ಆಲೋಚನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ವಿದ್ಯೆ, ಆಹಾರ
ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಕಲ್ಯಾಣ
ರಾಷ್ಟ್ರವೊಂದರ ಬುನಾದಿಗಳು ಎಂಬ ಸರಳ
ಸಂಗತಿಯು ಅರ್ಥವಾದರೆ ಸಾಕು ಆರೋಗ್ಯವಂತ,
ವಿಷವಿಲ್ಲದ ಮನುಷ್ಯರು ಸಮಾಜಗಳನ್ನು
ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕು?

ನಗರದ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗಗಳು ಮೊದಲು
ಬಿಳಿಯದ್ದರ ಕುರಿತಾದ ಮೋಹ ಬಿಡಬೇಕು.
ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಆಡಳಿತಗಾರರು
ಕೂಡ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆಹಾರದ ನೀತಿಯನ್ನು
ರೂಪಿಸಲೇಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ.
ಅಕ್ಕಿ, ಗೋಧಿ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾರಿನಂಶ
ಎಷ್ಟಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಬೇಕು.
ಅತಿಯಾಗಿ ಪಾಲೀಷು ಮಾಡಿ ನಾರಿನಂಶವನ್ನು
ಪೂರಾ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ್ದರೆ ಅಂತಹದನ್ನು
ನಿಷೇಧಿಸದೆ ಅನ್ಯ ಮಾರ್ಗ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ
ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ, ಮನೆಯ
ಟೆರೇಸುಗಳಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿ, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು
ಬೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಗರಗಳ ಜನರಾದ ನಾವು ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಾಲ್ಕು
ಜನರಿರುವ ಕುಟುಂಬಗಳು 40-50 ಚದರ
ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಇದರ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೇ?
ನಗರ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲು 30X40 ಅಡಿ
ನಿವೇಶನದಲ್ಲೂ ಸಣ್ಣ ಹಿತ್ತಿಲೊಂದು ಇರುತ್ತಿತ್ತು.

ಈಗ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಯವಾಗಿದೆ.

ನಗರಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತದೆ.
ನಮ್ಮದು ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅನುಕರಣೆಯ ಸಮಾಜ.
ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ 200-300 ಚದರಡಿಯ
ಹಿತ್ತಿಲುಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿ, ಸೊಪ್ಪುಗಳು,
ಗಡ್ಡೆ, ಗೆಣಸು, ಕೆಲವು ರೀತಿಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು
ಬೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ತೆಂಗು, ನಿಂಬೆ,
ಕರಿಬೇವು, ನುಗ್ಗೆ ಮರ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ
ನಾಲ್ಕೈದು ಕೋಳಿ ಸಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.
ಈ ರೀತಿಯ ಕ್ರಮದಿಂದ ಕುಟುಂಬದ
ಹಲವು ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ನೀಗುತ್ತಿದ್ದವು.
ಆದರೆ ನಗರಗಳ ಸ್ವಚ್ಛತೆ, ಶುಭ್ರತೆ ಮತ್ತು
ಬಿಳಿಯದ್ದರ ಗೀಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಮೂರು
ದಶಕಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಈ ಗೀಳಿನಿಂದ
ಹಳ್ಳಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೊರಬರುತ್ತವೋ ಅಷ್ಟು
ಬೇಗ ತುಸು ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ
ದೂರವುಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಗಳು ಕೂಡ ಕೈತೋಟ,
ಹಿತ್ತಿಲುಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ
ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಎಂದೊಡಗಿದೆ. ಜಾಗವಿಲ್ಲದವರೂ
ಕೂಡ, ಜಾಗವಿರುವವರ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿ ಕೈತೋಟ,
ಹಿತ್ತಿಲುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.
ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ, ಜನರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿ,
ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕಡೆ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಜನರನ್ನು
ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದ ತುರ್ತು ಹಿಂದಂದಿಗಿಂತಲೂ ಈಗ
ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in